

diging van één of zeer weinig producten gericht. Voor zulke gebieden betekent de kapitaalvernietiging niet de onteigening van een hand vol bezitters, maar de absolute verhogering van heele landstreken. Het loslaten van de steunmaatregelen zou een groot deel van de boeren absoluut onteigenen en in 't pauperisme stooten.

Dit is het groote dilemma, waarvoor de kapitalisten geplaatst zijn. Aan de eene kant schreeuwen ze om opheffing der handelsbelemmeringen en terugkeer naar de vrije handel, omdat ze allen weten, dat de voortdurende inperking van de wereldhandel de situatie verscherpt. En daarom beleggen ze conferentie op conferentie, om de handelsbelemmeringen uit de weg te ruimen. Maar toch komt van al deze conferentie's niets terecht, omdat ze aan de andere kant heel goed weten, dat bij de vrije beweging der kapitalen de groote débacle van ineensstorting in de verschillende landen eerst recht doorzet... om niet meer overwonnen te worden! En daarom mogen de arbeidende klassen zich niet door de bourgeoisie op de weg laten dringen, om zich voor of tegen protectie, of voor of tegen de vrije handel te verklaren. Protectie beduidt het chronisch maken van de crisis met uitmondung in een nieuwe wereldoorlog. Vrijhandel beduidt de economische ondergang van heele "natie's" met de absolute verhogering der massa's. Daarom hebben wij geen keus, maar wordt ons de doorvoering der communistische productiewijze opgedrongen, de opheffing van de rentabiliteit van kapitaal.

Wat de bezittende klassen betreft, is het dus niet toeval, dat de Staat, die immers de handhaving der bestaande "orde" tot doel heeft, die daarom het privatbezit zijner burgers te verzekeren heeft, in deze crisis veel meer in het bedrijfsleven ingrijpt dan vroeger. Want, zooals gezegd, dreigt nu niet de ondergang van enkele kapitalisten, maar van groote deelen der "natie". Daaruit is het ook te verklaren, dat bij het fout gaan der Midden-europeesche banken (Danatbanken in Duitsland, Oostenrijksche Bank) de regering het niet tot een faillissement liet komen, maar een voortzetting van het bankbedrijf verzekerde.

De mogelijkheden tot overwinnen der crisis hebben dus wel een groote verandering ondergaan! Terwijl vroeger de concentratie der kapitalen een middel was, om de crisis te overwinnen, heeft ze nu een hoogte bereikt, waarop ze een herstel onmogelijk maakt, of in ieder geval zeer bemoeielijkt. Terwijl vroeger een verdergaande specialisatie een factor in het herstel was, verleent ze nu een CHRONISCH KARAKTER aan de crisis.

De toestand, dat een kapitaalvernietiging nu de vorm van een "nationale ramp" aanneemt, heeft zeer ver strekkende gevolgen. Het beteekent een nauwere aaneensluiting van alle bezittenden om de "natie" te verdedigen en is dus de bron, waaruit de nationalistische waanzin van het fascisme wordt gevoed. 't Beteekent daarom een algemeene wedstrijd in bewapening, om in de volgende oorlog de "nationale kapitalen te redden, die anders niet te redden zijn. 't Beteekent de internationale groei van het fascisme, wat de korte uitdrukking is, om de "natie" in staat van verdediging te brengen tegenover de andere kapitalistengroepen en.....tegenover de arbeidende klassen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen tegenstellingen tusschen de verschillende landen steeds scherper vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende onzekerheid en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

ADMINISTRATIE: H. CANNE MEIJER TRANSVAALSTRAAT 125 (c) 's-DAM, GEM. GIRO C.2886 POSTGIRO 203112

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zesde jaargang NO 6. Maart 1933 NO 1.

De twee gezichten van de sociaaldemocratie.

De bom van de "Zeven Provincieën is gebarsten, en de splinters zijn doorgedrongen in de koppen van veel arbeiders hier, de schrijftafels van de journalisten van "Het Volk" hebben van de schok gebeefd, en de inkt is in vreemde klodders op hun bleekrose papier gespat.

Zoo kregen we in onze bus gecooïd een manifest aan het "Nederlandsche Volk". Een manifest vol gejammer over het wanbeleid der regering, over de feestvierende commandant die tweemaal was gewaarschuwd en toch de jeugdige schepelingen gelegenheid gaf om met het schip zee te kiezen.

Een woord komt niet voor in het manifest, dat is het woord klassenstrijd. Toch was de actie op 23 de "Zeven Provincieën" een klassenstrijd, en wel wat doelstelling en optreden betref van sociaaldemocratisch karakter, dat wil zeggen, de matrozen strijden voor een behoorlijk loon, zonder de kapitalistische orde aan te tasten. Ze zijn klassebewust in deze zin, dat ze weten dat de arbeidersklasse een onmisbare rol in het productieproces vervult. Ze willen daar ook naar betaald worden. Ze zijn niet klassebewust in die zin, dat ze weten dat ze de wegbereiders zijn voor het communisme.

Zoo'n sociaaldemocratische actie werd gevoerd aan boord van de Zeven Provincieën. De bemanning demonstreerde tegen de onrechtvaardige loonsverlaging, ze demonstreerden dat zonder hun de marine onmogelijk was, dat een schip zonder officieren wel, zonder matrozen niet kon varen. Ze hielden vlaggeparade om te laten zien, dat ze geen communistische actie wilden, dat de nationale gedachte de nationale geschillen overheerschte, ondanks het tijdelijk doorbreken van de krijgstuicht.

Was de S.D.A.P. een sociaaldemocratische partij, dan had ze deze actie als ontactisch af kunnen keuren; ze had zich uit moeten spreken voor het recht van de matrozen om voor "rechtvaardig loon" te demonstreeren, om de regering te laten zien dat ze door al te groote loonkorting haar eigen weermacht in gevaar brengt. Ze had zich solidair moeten verklaren met deze reformistische klassenstrijd. De S.D.A.P. deed dat niet en bewijst daarmee dat voor haar niet alleen het socialisme, maar ook het reformisme heeft afgedaan.

In het begin zei het Kamerlid Cramer op een arbeidersvergadering dat deze actie hem verduiveld goed had gedaan. Dit is zoover wij weten het eenig geval, waarin een soc. dem. voorman zich direct solidair verklaarde. Later heeft hij dit in de kamer moeten herroepen. Hij had het er maar zoo uitgekraamd omdat "het volk" hem "zoo na aan het hart lag". Aan welk van zijn beide harten zei hij er niet bij. Toch moet hij er twee hebben: als hij ze niet altijd gehad heeft, dan toch zeker nu van dit oogenblik af.

Andere partijgenoten slaan een andere toon aan. Wibout en Albarda noemen miltien "onduldbaar". Paul Kiës schrijft: "Miltierij is onduldbaar. Be wijs? Nergens - en terecht - werd en wordt rigoureuzer opgetreden tegen miltiers dan in Sovjet-Rusland! En wij democraten, eenmaal in de regering, zullen ook tegen miltiers met alle kracht hebben op te treden, of: we ver dienen weer zoo spoedig mogelijk uit de leiding te worden weggejaagd. Miltierij is anarchisme, miltierij is chaos, moord en doodslag. De natuurlijke reactie is de terreur .... van den anderen kant." Deze oud-sabelsleper zegt al heel duidelijk dat hij 100% bereid is zoo noodig aan de natuurlijke reactie der witte terreurbenden mee te doen.

In "de Groene Amsterdammer" schrijft prof. Goudriaan: "De onwettige aantasting van het wettig gezag is een misdadig tegen de democratie zelf"... "wie met het vuur der revolutie speelt is een misdadiger, een misdadige kwajongen, of een idioot".

Zulke taal stond er in het "manifest aan het Nederlandsche Volk" nu ook weer niet. Toch is dit de politiek die de S.D.A.P. moet voeren. Van een sociale hervormingspartij, die de democratie gebruikte als een van haar voornaamste middelen om haar doel te bereiken, is ze vergroeid tot een organisatie die de democratie als eerste bestaansvoorwaarde heeft. En dat in een tijd, waarin de democratie als wapen heeft afgedaan, door de verschep te vormen die de klassenstrijd heeft aangenomen. De S.D.A.P. moet, wil ze niet ondergaan, ook tegen het belang der arbeidersklasse in, de democratie dus het wettig gezag, handhaven, en de miltierij bestrijden.

Maar de S.D.A.P. heeft nog een tweede bestaansvoorwaarde, dat is het vertrouwen van groote groepen arbeiders in de democratische methodes, parlementaire en vakvereenigings- onderhandelingen. De sociaaldemocratische arbeiders zijn niet in de eerste plaats democraten, zooals hun burgerlijke partijgenoten Goudriaan en Kiës, ze zijn vooral "sociaal", wat voor hun wil zeggen dat ze als arbeiderstand hun plaats onder de zon naast de andere klassen op eischen. De democratische methodes hebben hun jaren lang daartoe goed gediend; ze zijn daaraan gaan geloven, als iets dat goed zal zijn voor alle tijden, de taktiek van georganiseerd overleg met als uiterst dreigement tegenover de reactionaire onderheer, die de geest van zijn tijd niet begrijpt, de staking, is hun tot een tweede natuur geworden. Wanneer deze arbeiders het vertrouwen in de beproefde taktiek verliezen, dan verliest de partij haar propagandisten en kiezers; de "arbeiderspers" haar abonnees, en de bonden komen te staan voor wilde stakingen en allerlei andere verwickelingen. Daarom moeten ze ook wat "sociaal" doen, schelden op het kapitalisme, op de christelijke regering, rekening houden met de sympathie der arbeiders; en daarom kunnen ze de miltierij niet goedkeuren, maar durven ze die niet openlijk aan te vallen. Daarom het gehuilbalk over de jeugdige verschepelingen, die eigenlijk het slachtoffer zijn geworden van de plichtsverzaking van hun commandant, die hun maar hun gang heeft laten gaan.

Maar hier neemt de bourgeoisie ditmaal geen genoegen mee. In rustige tijden is het radicale gedoe van de S.D.A.P. een goede veiligheidsklep om te hoog oplopende spanningen weg te werken, maar wanneer de nood zoo dreigt, dat kost wat kost volop stoom moet worden gegeven, dan moet de veiligheidsklep worden dichtgemaakt, ondanks het risico daaraan verbonden. De S.D.A.P.

die dat niet begrijpt, zooals aan Cramer, die zijn veiligheidsklep zoover openscheurt, en zooveel stoom uitlaat, moet een tik op zijn vingers hebben. Zoo komt ook de heele partij in de knel; aan de eene kant het wettig gezag hoog houden, aan de andere kant de arbeiders naar de mond praten die aan dat gezag maling hebben. En ook in de partij openbaart zich die tegenstelling. De aspirant ministers en de menschen met jarenlange wethouderspraktijk, zij noemen de miltierij "onduldbaar", de rationalisatie-specialist Goudriaan scheldt op de "Volk" redactie die tot taak heeft de arbeiders met stroom te smeren en daarom niet openlijk tegen de miltierij van leer trekt, maar "met het vuur der revolutie speelt" en voor de slachtoffers "zwarte handschoenen aantrekt". Heel goed, professor, maar dat kan iemand nog wel vlak voor de verkiezingen toch niet zoo maar zeggen? Wanneer de partij maar in het wilde weg zijn kiezers naar Sneevliet, Loutje Bulk of de C.S.P. zou jagen, is dat dan niet "de democratie in gevaar brengen"? Laat de "Volk" redactie maar zoo'n beetje meespelen, ze zullen dat vuurtje wel stiekum uitharken.

Toch zitten we er leelijk tusschen. Hun democratische concurrenten in het parlement, die van de Marchant-partij, klagen met een uitgestreken gezicht over de revolutionaire inzinking van de S.D.A.P., die ze slecht geschikt maakt voor ministersbaantjes. Het Handelsblad geeft hun er ook van langs, gaat van verschillende partijkopstukken vertellen wat ze al zoo verdiend hebben met het een of ander smerig kapitalistisch baantje, en toont aan de hand van het optreden van kameraad Noske in Duitschland aan, dat de soci's als ze er zelf voor staan dezelfde middelen moeten gebruiken om "miltierij te onderdrukken". Hierop antwoordt "Het Volk" weer en zegt over het bloedbad, door deze kameraad aangericht: "hij stond pal, een militaire commandant die op zijn post bleef, die zich in dienst stelde van de bedreigde republiek".

Nog leelijker komen de marinebonden er tusschen te zitten. Groote burgerbladen eischen hun ontbinding, want ze ondermijnen de krijgstuicht. De bourgeoisie zag het liefst dat er bonden waren, die werkten in de geest van de gewezen voorzitter van de onderofficierenbond Beversluis, de met "gezond nationalisme" bezielde marineman, die opkomt voor de rechten van het lager marinepersoneel. Dan kan men grieven, die makkelijk te verhelpen zijn, maar anders niet tot de autoriteiten doordringen, uit de weg ruimen. De bonden waren bedoeld als veiligheidsklep, verklaren de autoriteiten. Maar de massa van het marinepersoneel voelt niet zoo veel voor het vaderland, en dus kunnen de bonden en hun voormannen ook niet anders dan "rood" zijn. Dat wil zeggen, hun praktijk verschilt niet veel van die der Beversluisen, ze waarschuwen de minister dat "als hij Indië houden wil", hij aan deze of die grief tegemoet zal hebben te komen. Onderhandelingspolitiek kan nu eenmaal niet konsekvent "rood" zijn. Maar in één opzicht is er verschil. Hun taal tegenover de matrozen is niet vaderlandslievend, om in hun vertrouwen te blijven moeten ze hen naar de mond praten, op de dienst kan-keren; en wat over socialisme wauwelen, al menen ze daar zelf niet al te veel van, want voor de bonden beteekent socialisme hoogstens een groote bond met veel goëdbetalende leden. Maatschappelijk inzicht, socialistische overtuiging aankweken doen ze niet, ze kweken alleen een kankergeest. Op die manier vervullen ze wel goed hun rol van veiligheidsklep, om de bestaande ontevredenheid uit te laten, maar ze ondermijnen tegelijk de eerbied voor het vaderland, de voorwaarde voor elke krijgstuicht: ze waken voortdurend nieuwe ontevredenheid aan, om zichzelf als veiligheidsklep niet overbodig te maken. Op kritische oogenblikken kan dit voor "het gezag" gevaarlijk worden.

En de toestand in Indonesië is kritiek. Nooit is de ellende onder de kleine boeren zoo erg geweest als nu. Deze boerenmassa is politiek onge-schoold, analfabeet, maar er is ook een inheemsche kleinburgerij, door het Westersch kapitaal plat gedrukt, en dus revolutionair, nationaal-socialis-tisch ingesteld. Sommigen zweren bij Kemal Pasja, anderen bij Stalin, maar het verschil daartusschen is zoo groot niet, zij allen hunkeren ernaar zelf een rol te kunnen gaan spelen, om volgens het Russisch voorbeeld met behulp van de hongeropstand der boeren de heerschers te verjagen en zelf de macht te grijpen. Alleen een stelsel van scherpe dictatuur, geraffineerde spion-nage, schrikaanjaging en tegelijk omkooprij van nationalistische voorman-nen kan de verzetsbeweging in toom houden. Wanneer onder deze verhoudingen het militair machtsapparaat zou ineensstorten, dan zijn de gevolgen nog niet te overzien. En het zag er begin Februari met de krijgstuicht bedenklijk uit.

Het toenemend verzet der schepelingen uitte zich eind Januari reeds in pogingen tot demonstreeren na vergaderingen der marinebonden, ondanks aanmaning tot rustige rust van bestuurderskant en verbod van de zijde der marinecommandanten. Samenscholingen vinden plaats, dan vergaderingen, on-danks vergaderingsverbod. Openluchtmeetings worden uiteengejaagd. Groep-vorming van meer dan vijf man wordt verboden. Patrouilles ontruimen bonds-gebouw, afkomend wachtsvolk wordt geconsigneerd, het passagieren verboden. Bij de bergplaatsen van munitie en wa-penen worden wachtposten uitgezet van O F F I C I E R E N. Naar Soerabaja worden compagnieën landmacht gedirigeerd. Het verzet groeit van uur tot uur. Aan boord van de "Evertsen", de "Piet Hetn" en de "Java" dienstweigering en desertie. De landmacht wordt be-wapend met zware mitrailleurs. Ook de manschappen, geconsigneerd bij marine-inrichtingen aan de wal komen tot daadwerkelijk verzet en dienstweigering. Dit alles ontwikkelt zich in een paar dagen. De schepen worden gedeeltelijk van nieuw personeel voorzien en gaan naar zee. Cogenschijnlijk is het verzet afgezakt, tot twee dagen later te Soerabaja weer massale dienstweige-ring van inlandsche schepelingen plaatsvindt; op het vliegveld Morkrem-bangan weigeren 235 man dienst, bij de onderzeedienst 31, aan de Oedjong 120 man. Verder dienstweigering aan boord van de "Soemba" en de "Prins van Oranje". Ook aan boord van de uitgevaren schepen wordt dienstgeweigerd. Deze omvang had de actie aangenomen, toen de bemanning van "de Zeven" er met het schip van door ging, en de machthebbers de welkome gelegenheid w-schiep, nu met wapengeweld in te grijpen en met hun bom de matrozen te o-verdonderen.

Zoo is deze actie weer gestuit, het was per slot maar een loonactie en geen bewust revolutionair verzet, maar de schrik voor wat hieruit had kunnen voortkomen, zit de burgerij nog in de kuit. En nu aan het zuiveren, de liefde voor het vaderland moet er weer in gebracht, de geest van "wie zijn vader heeft vermoord, en zijn moeder heeft vergeven" moet er uit. Krijgstuicht. De bonden hebben zich niet dadelijk onvoorwaardelijk ach-ter de regeering geplaatst. Verbieden, zeggen de scherpshijpers. Onderzoe-ken in hoeverre de bonden het gezag ondermijnen, zeggen de voorzichtigten. In ieder geval zitten ze leelijk in de knoel. Machteloze verbittering bij het vlootpersoneel, en dan niet te hard mee mogen kankeren, maar op moeten waken tot eerbied voor de overheid, omdat anders verbod dreigt, dat is geen dankbaar werk. Toch zullen ze, zo lang ze kunnen, voortgaan beide par-tijen naar de mond te praten, maar met steeds minder bewegingsvrijheid, tot de klassen waar ze tusschenin hangen met zoo'n kracht op elkaar worden gedreven, dat ze die niet meer kunnen remmen, en in de botsing worden ver-platterd.

Voor "sociale" democratie is er geen plaats meer. De crisis en de daar-door ontstane klassenspanningen in Nederland en koloniën van Oost en West, het steeds dreigender oorlogsgevaar, dat maakt dat in iedere nog zoo tam-begonnen staking of andere verzetsactie de mogelijkheid voor een plotselin-ge verzetsgolf, of een lamleggen van het militair apparaat tegenover een in-buitenlandsche vijand schuilt. Ook de illusie, dat de machtige organisatie van S.D.A.P. en N.V.V. de strijd der arbeiders zou willen steunen, zou al staatsgevaarlijk kunnen worden, doordat de arbeiders in die waan tot massa-actie over zouden kunnen gaan (zie de Belgische staking). Democratie, goed, maar democratie van loyale burgerlijke partijen, die 100% achter het regee-ringsgezag staan, een S.D.A.P. kan daaraan goed meedoen, als zijnde de par-tij die het best de kunst verstaat de arbeiders aan het lijntje te houden. Cramers en marnebonzen die dat niet begrijpen, die zullen hun lesje wel thuis krijgen.

Wat in Duitschland met veel tantam gebeurt, dat weet de Nederlandsche bouregesie met "zachte krachten" makkelijker te winnen. Als de toestand al te kritisch wordt, en er nog geen zekerheid bestaat, naar welke kant de bom op de "Zeven Provincieën" zal barsten, dan kan ze het parlement ook wel kwijt raken door een conflict naar aanleiding van een kantonrechtswetje, en de heer Wijnkoop helpt nog graag mee "om deze regeering te torpedeeren. Uit de rede van Colijn voor zijn A.R. partij krijgen we alweer een ander proefje van wat ons te wachten staat. Niet de Bezem-schreuwlelijken bren-gen ons het fascisme, maar dat groeit langs volmaakt wettelijke weg, door dat alle christelijke, katholieke, neutrale en sociale democraten tot een steeds fascistischer politiek gedwongen worden. De arbeidersklasse staat hier machteloos tegenover, totdat ze de reformistische illusies en strijd-gewoonten door de praktijk van alle dag heeft afgeleerd, tot nieuwe strijd-taktiek en organisatievormen komt, en zoo bewust wordt van haar klassetaak: het veroveren van de macht voor de arbeidersklasse, om zoo haar communisti-sche regels van productie en distributie te kunnen doorveeren en handhaven.

De twee gezichten van Kiës.

Kiës ruit op tot mouterij: Volgens het verslag in het "Nieuwsblad van Friesland" van Woensdag 21 Dec. '32 van een rede van Kiës op een vergadering in Heerenveen, ein-digde hij daar met de opwekking: "komt er een mobilisatiebevel, lapt dat dan aan uw laars!"

Wat Kiës schrijft als de mouterij aan de gang is: Mouterij is onduelbaar. Bewijs? Nergens - en terecht - werd en wordt rigoreuzer opgetreden tegen muiters dan in Sovjet Rusland! En wij democraten eenmaal in de regeering, zullen ook tegen muiters met alle kracht hebben op te treden, of n we verdienen weer zoo spoedig mogelijk uit de leiding te worden weggejaagd. Mouterij is anarchisme, mouterij is chaos, moord en doodslag. De natuurlijke reactie is de terreur ..... van den anderen kant.

TECHNOKRATIE.

De universiteit van Columbia heeft een aantal technici en statistici onder leiding van Howard Scott, de opdracht gegeven eens precies te onderzoeken, hoe het komt dat de boel zoo hopeloos is vastgelopen. Ze hebben met lofwaardige ijver en nauwgezetheid berekend, hoe groot het produktievermogen van het Amerikaanse industrie-apparaat wel is en ook, welke geweldige kapitalen erin belegd zijn. De cijfers en het uitgebreide statistiek-materiaal zijn uitmuntend geschikt, om te laten zien, hoe erg het kapitalistische systeem van produktie is vastgelopen.

De verklaring van de crisis door deze heeren technici opgesteld, bepaald zich eigenlijk tot eenige van Marx gestolen definities, zoo verwrongen, dat ze bruikbaar zijn voor hun doel:

Zij, de technici, moeten met uitschakeling van de kapitalisten, het produktie-apparaat beheerschen. Zij hebben b.v. precies berekend dat met 60 arbeidsuren per jaar het Amerikaanse machinepark in staat is de Amerikanen een levensstandaard te waarborgen, die gelijk is aan die van 1929. De produktie en de uitbreiding van het produktie-apparaat moet een geregeld worden en alleen zij, de technici, kunnen dat doen met toepassing van HUN inzicht, verkregen door HUN cijfers. Een soort "Planwirtschaft" dus.

De arbeid als winstobject in de kapitalistische produktie en de klassenstrijd ontkennen ze eenvoudig. De Marxsche akkumulatie- en ineenstortingstheorie verklaren ze voor verouderd en hebbenze vervangen door een vaag "prijsstelsel".

Deze overigens nogal doorzichtige poging van de Amerikaanse technici, statistici e.s. om de bevoorrechte positie, die ze tot nu hebben en dreigen te verliezen, te behouden; dit pogen om hun zaak tot zaak van de massa te maken, is met behulp van flink wat Amerikaanse "bluf" en reclame, bezig te gelukken. Ook deze zeepbel moet natuurlijk springen, voordat ze groote hoogte bereikt heeft, maar intusschen, wat niet zoo heel verwonderlijk is, rilde ook de I.W.W. de klassenstrijd voor de "technokratie".

Een door de I.W.W. uitgegeven brochure wordt in onderstaande kritiek, die we uit Amerika ontvangen, behandeld.

De brochure van de I.W.W., "The Generalstrike for Industrial Freedom" - 1933.

Een brochure van 48 blz., die in 't kort gezegd, inhoud:

- 1e. Dat de revolutie en de algemeene staking identiek zijn.
- 2e. Dat de algemeene staking, in tegenstelling tot de methode van geweld der politieke revolutie, een "niet bloedige" methode is.
- 3e. Dat de algemeene staking de algemeene uitsluiting der ondernemers is.

Met deze brochure, heeft de I.W.W. voor de eerste maal in haar geschiedenis de Marxistische grondslag geheel verlaten. Terwijl ze tot nu toe het Marxisme voor zoover ze het niet vertegenwoordigde, slechts "negeerde", thans doet ze zich kennen als anti-Marxistische organisatie. De "philosophie" van Marx is onbruikbaar, Marx is verouderd en achterhaald door de industrieele ontwikkeling. De I.W.W. heeft zich aangesloten bij de "dooders van het Marxisme".

In de pers van de "I.W.W. (Industrial Worker)", wordt in elk hoofdartikel front gemaakt tegen het Marxisme. Het Marxisme is het produkt van het achterlijk Europa, voor Amerika komt het in 't geheel niet in aanmerking, enz.

Gelijk met het zich geheel losmaken van het Marxisme, adopteert de I.W.W. de leerstellingen der technokraten.

"Technocracy" behelst de opvatting van een groep ingenieurs (Howard Scott) die met cijfers en statistischen bewijzen, dat de ontwikkeling der industrie, bij het vasthouden van het "prijsstelsel", (zoo noemen ze het kapitalistische winststelsel), onvermijdelijk leiden moet tot de ineenstorting van het kapitalisme. Deze opvatting is slechts een plagiaat van de Marxistische akkumulatie-theorie; en voor zoover het praktische werk van de technokraten bewijs levert, kan het als materiaal tot staving van de Marxistische theorie door elke Marxist aanvaard worden.

Doch het werk der technokraten beperkt zich hiertoe niet. Hun stilzwijgen, is hun voornaamste werkzaamheid. Ze zeggen niet, dat ze het Marxisme plunderen. Ze ontkennen, dat de klassenstrijd ontstaat doordat de ontwikkeling der produktie-krachten, in het raam der waarde-Produktie, van tegengestelde aard is.

Ze stellen slechts vast, dat de winst steeds minder wordt en dat de werkeloosheid blijvend moet toenemen. Het proletariaat echter, speelt bij de technokraten in 't geheel geen rol. De ingenieurs, de technici nemen in de industrie de plaats in waarvan alles afhangt, vanhen is de produktie afhankelijk, ook zij kunnen de industrie stilleggen. Zocal niet naar recht en billijkheid, in werkelijkheid zijn zij de baas.

Maar ook zij, lijden evenals de arbeiders, onder de ineenstorting-verschijnselen van de kapitalistische akkumulatie. Ook zij worden werkeloos. Dus zoeken ze naar een verandering. Arbeider willen ze niet worden, omdat ze tot nu toe de middenklasse vertegenwoordigden, kapitalisten kunnen ze niet worden, dus willen ze hun klasse aan de macht brengen.

De kuponknippers zijn naar hun meening parasieten, omdat het de technici zijn, die het rad van de produktie doen draaien. Deze bevoorrechte plaats geeft hun het "recht" op privilegiën. Vandaar alle macht aan de technici. Een nieuwe bastaardsort van kleinburgelijk fascisme, evenals alle andere soorten geheel zonder uitzicht. Zoo zetten de werkeloze technici hun lijden om in een schone droom.

Ze eischen van de kapitalisten "i n z i c h t". De kapitalisten moeten vrijwillig de produktie-middelen aan de technici afstaan, omdat het anders toch geen zin heeft. De technici zullen dan het paradijs op aarde herstellen en bewijzen reeds nu, door cijfers, hoe dit paradijs er zal uitzien. Lagelijks twee uur werk en iedere arbeider twintigmaal zooveel waarde, als het kapitalisme hem toestond in 1929.

Klassenstrijd bestaat niet, politiek bestaat eveneens niet. Dat zijn onzinnigheden uit het verleden. Slechts de industrie bestaat en cijfers op papier. "T e c h n o k r a t i e", dat is het Amerikaanse "Socialisme".

Doordat hier de industrie het Alfa en Omega, het begin en het einde van de theorie is, doordat de politiek hier vergeten wordt en bij de diepste gaande beschouwing der "machine", de grootste machine, de staatsmachine vergeten wordt, ziet de I.W.W. in de leer der technokratie de bevestiging van haar eigen theorie. Op deze manier maakt ze de zaak der technici tot de hare en brult begeestert: "Hadden we het niet altijd gezegd?" En omdat de voornamste heere technici niet tot de I.W.W. kwamen, ging de I.W.W. tot de technokraten. De bevrijding der arbeidersklasse is thans niet meer het werk der arbeiders, doch van de technici EN arbeiders. De technici zijn niet meer eenvoudige medeleden van de Industrie-Unions, doch iets zeer bijzonders, iets "zeer aparts", zocals onze kameraad Gonschreck de gewoonte had te zeggen.

Vandaar prijst de I.W.W. haar brochure aan als een "Bijdrage van de arbeiders tot de Technokratie". Dit tot begrip van het onbegrijpelijke in de brochure van de I.W.W.

De hoofdpunten van de idee der algemeene staking, die te vinden zijn tusschen zinloos gezwets, zeggen, dat s l e c h t s de algemeene staking de menschheid bevrijden zal en omdat de algemeene staking de revolutionaire omwenteling beteekent, zou het onzinnig zijn een chaos aan te bevelen, zoodat de revolutie beteekenen zou. De algemeene staking IS de revolutie.

Een - en hier het sterkste klassewapen, wordt voorgesteld als de omwenteling zelf. Een verwisseling van begrippen, teneinde bij de arbeiders "de angst voor de revolutie weg te nemen". Een revolutie zonder algemeene staking is niet goed mogelijk, alhoewel, onder de huidige verhoudingen, een werkelijk algemeene staking, de revolutie breken kan. Maar de algemeene staking is slechts een wapen, slechts een deel van de opgaven aan het proletariaat, de basis vanwaar een geheele rij verdere acties moet uitgaan. Voor de I.W.W. echter, bestaat s l e c h t s de algemeene staking.

Om welke reden de algemeene staking a l l e e n, ALLE problemen, direkt en zeker oplost, wordt bewezen met het tekort schieten van "de andere politieke middelen". Het parlementairisme heeft de revolutie niet gebracht, beweert de I.W.W. Alsof het parlementairisme een wapen voor de klassestrijd zou zijn, dat in gebreke bleef. Het parlementairisme is geen politiek middel der arbeidersbeweging. Maar de I.W.W. vindt het prettig, om zonder inzicht te blijven t.a.v. parlementairisme en politiek. Klarheid, vergt plichten en dat is pijnlijk voor de "theorie" van de I.W.W. Het is de meest armzalige demagogie, te beweren, dat "het de sociaal-demokraten in Duitschland niet gelukte, het socialisme te maken". De domste zelfs weet, al weet hij verder ook niets, dat de sociaal-demokratie niet gepoogd heeft het socialisme te verwerklijken, doch dat zij als haar taak zag, het kapitalisme te ondersteunen.

"Geweld helpt ook niet", zegt de brochure verder, "kijk toch naar Rusland. Zeker de politieke revolutie heeft daar overwonnen door middel van het geweld, maar wat bereikten de Russen ermee; het kapitalisme". Zoo stelt men het geweld als zoodanig, aansprakelijk voor de historische noodzakelijkheden in Rusland en meent gelijktijdig de kommunistische revolutie te weerleggen. Werkelijk, het toppunt.

Vervolgens speelt de I.W.W. haar hoogste troef uit: "Overigens komt dit alles voor wat Amerika betreft in 't geheel niet in aanmerking. De arbeiders kunnen hier militair nooit konkurreeren met de bourgeoisie. Wat willen die Duitsche Marxisten toch, ons Amerikanen de wet stellen? Die komen maar in ons land, en hoewel ze onze taal niet eens verstaan, veroorloven ze zich ons instructies te geven. Dat is eenvoudig belachelijk, Duitschland is niet grooter als een enkele staat (Texas) van ons groot land. Het is bij ons iets geheel anders, een technische vraag, omdat onze industrie de hoogst ontwikkelde is". Of de vliegwheels in Amerika draaien in een richting, tegengesteld aan de richting waarin ze in de Duitsche bedrijven draaien, vertelt men ons niet. Maar ze schijnen het te gelooven. 't Kan wel zijn, dat het Marxisme waarde heeft bij de Lilliputters in Duitschland, maar bij ons? De Amerikaanse bourgeoisie zou ons vergiftigen met gas en wegmaaien met machinegeweren, als we op de barrikaden gingen, die thuis behooren in het rijk van de postkoets en nog slechts museumwaarde hebben. Waarom de bourgeoisie niet met machinegeweren en gasbommen zou optreden tegen de algemeene staking, verklaart de brochure niet. Warschijnlijk niet, omdat men aanneemt, dat de bourgeoisie niet vechten zal tegen een algemeene staking. Wa de I.W.W. voor oogen zweeft, is wat zich eenige weken geleden in Roemenie afspeelde. De arbeiders bezetten de bedrijven, d.w.z. ze verlieten ze niet, de militairen schoten op de arbeiders in de bedrijven precies zoodat ze schieten op de

arbeiders in een straatgevecht. Maar in Amerika moet dat natuurlijk anders zijn. Geeft de democratie hier niet ieder arbeider het recht om werk te weigeren? En als hij dat doet is er geen winst. Zoo moet de kapitalist een ellendige hongerdood sterfen. En als de kapitalist een smadelijke dood sterft sterft ook zijn schaduw, de staat. De niet-bloedige revolutie heeft gezegvierd. Het verstand is overwinnaar gebleven. De technokraten kunnen nu hun energie-geld invoeren.

Eenvoudiger kan het niet. De kleine Morozz is een genie, vergeleken bij deze theorie. Mar hoe komen we tot de algemeene werkstaking, die alle dingen overmeesteren zal? Heel eenvoudig zegt de brochure: Ons program zegt het reeds: "opvoeding, organisatie, emancipatie." De technokraten maken de massa sluw. Dan worden ze lid van de I.W.W. Dan neemt de I.W.W. (ze kan dit als ze sterk genoeg is) de vieruren-dag en de vierdagen-week. Blijft er dan nog winst voor de kapitalisten over, dan neemt de I.W.W. (het gaat als in een kookboek) de tweeuren-dag en de tweedagen-week enz, enz. Alle winst is nu verdwenen, de staat kan niet meer leven, het militairisme, de politie worden afgeschaft. De kapitalisten moeten gaan werken en we hebben de industrieele democratie.

Daarom is ONZE algemeene werkstaking ook niet identiek met het verlaten der bedrijven, o neen, de kapitalisten moeten de bedrijven verlaten, we sluiten ze uit. We hebben de "chaos" te verhinderen. Als we niet produceren, verhongeren we. En hiervoor hebben we de technici nodig, de ziel der produktie.

Hoe onzinnig dit alles ook klinkt, het is niet onzinnig genoeg, om niet door arbeiders ernstig te worden genomen (zie K.P.D. parolen of Hitler-beweging). Hier is het weer de IDEE, die de wereld beweegt. Is het, als de arbeiders sluw worden, niet l o g i s o h, dat ze zich organiseren zullen; en als ze georganiseerd zijn, is het kinderspel de industrie om te zetten in de geest der industrieele democratie.

Jammer genoeg echter, zijn het niet de arbeiders die het eerst sluw worden. Ook is de revolutie niet uitsluitend een vraagstuk van organisatie. Doch zelfs als zich het klasse-bewustzijn, door een lange reeks van gevechten zoover ontwikkeld heeft, zelfs wanneer het proletariaat krachtige doelbewuste organisaties heeft, zelfs dan kan het nog steeds niet de macht vreedzaam overnemen.

De klassestrijd is een zaak waarin twee klassen betrokken zijn. Niet alleen het Proletariaat, ook de bourgeoisie strijdt. En hiermede is de strijd niet alleen afhankelijk van de wil van het proletariaat, maar hangt mede af van de aktie van de kant van het kapitaal. De taktiek der revolutie wordt door beide klassen bepaald. Juist zoodat de bourgeoisie antwoordt op de aanval van het proletariaat, zoo heeft het proletariaat te reageeren op de maatregelen der bourgeoisie. De bourgeoisie zal niet vreedzaam afwachten tot het proletariaat sluw geworden is, zal niet rustig toekijken als het proletariaat zich de organisatie schept voor de groote algemeene staking, zal niet lachend dulden, dat de werklozen in de bedrijven gaan om voor zichzelf te produceren, doch zal de arbeiders voortdurend aanvallen. De revolutie is geen daad die in eenmaal verricht wordt, doch een proces. Vortdurende, steeds heftiger klassestrijd. En zoodat de bourgeoisie haar middelen van geweld aanwendt tegen de revolutie zelf, zoo gebruikt ze dezelfde middelen tijdens het klassestrijd-proces, dat tot de revolutie veert. En zeer zeker ook tegen de algemeene werkstaking. Er bestaat geen vreedzame oplossing; het pacifisme van de I.W.W. is nog 100% belachelijker als dat van de liberale bourgeoisie.

10.
Dit wil niet zeggen, dat wij de volle betekenis van de algemeene staking niet zouden erkennen. Juist de algemeene staking is het wapen, dat met alle wapenen van de opstand, het militaire overwicht van de bourgeoisie te niet doet. De algemeene staking, het machtigste wapen van het proletariaat, is de vooropstelling en basis van de politieke revolutie, en niet zoo als bij de I.W.W. een aangenaam middel ter vervanging van de onaangename revolutie.

Het is slechts te horen en niet ruitengesloten, dat de leden van de I.W.W. tegen deze "nieuwe" algemeene staking-theorie stelling nemen, de huidige religieuze grondslag verlaten en weer klassebewuste arbeiders worden. Alleen al tegenover hun verleden zijn ze hiertoe verplicht. Anders zal het revolutionaire proletariaat spoedig gedwongen zijn, de I.W.W. in te deelen bij de kontra-revolutie, want, wie niet voor ons is, is tegen ons.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkbareid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden. Door miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen- tegenstellingen tusschen de ver- schillende landen steeds scher- per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen geiden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio- nale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust- zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parie- mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soe. Geschiedenis
Amsterdam

Zesde jaargang No:7.
Maart 1933 No:2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

De economisch-politieke situatie in AMERIKA.

5 jaren crisis in Amerika. Alle phrasen over optloei en voorspoed zijn vergeten. Niemand hoopt meer op een nieuwe conjunctuur. Men richt zich in en past zich aan, aan 't nieuwe niveau; men hoopt slechts, dat de huidige toestand of laagteestand zal blijven bestaan. Maar, ondanks alle voorspellingen van vooraanstaande personen, gaat het steeds meer bergaf. Duizende plannen doorkruisen elkander, ieder heeft een onfeilbaar recept, doch elk heilzaam middel ten spijt, vreet het verval steeds verder door. En dit alles kwam slechts onverwacht voor hem, die de wetmatigheid van het kapitalisme niet kent. Reeds sedert 1870 daalt in Amerika het aantal werkende arbeiders absoluut, in verhouding tot de bevolking. In 1918 waren het maximaal aantal arbeiders in de Amerikaanse industrie werkzaam, van toen af trad een voortdurende daling in, hoewel de totaal- productie eerst in 1929 haar hoogtepunt bereikte. De absolute akumulatie- tendens in de Amerikaanse ontwikkeling trad reeds in 1918 in werking: toenemende produktie en steeds afnemende werkbareid. De zoo dikwijls geprezen kompensatie, het scheppen van nieuwe industrieën en markten, voor de door de ontwikkeling van de industrie werkloos gewor- den arbeiders, kwam dus vanaf 1918 te vervallen. Met de eerst relatieve en daarna absolute daling van het aantal werkende arbeiders, was verbonden de daling van de waarde van de arbeidskracht. Zelfs op het hoogtepunt van de voorspoed, 1928, verdienden de Amerikaanse arbeiders gemiddeld 500 dollar minder, dan het door de regeering berekende bestaansminimum. De hoge loonen van de arbeiders-aristokratie, eischten hongerloonen voor de massa der arbeiders.

De totaal-loonen daalden:

1929 : 53 Biljoen.
1930 : 45 Biljoen.
1931 : 37 Biljoen.
1932 : 28 Biljoen.

De "Farm"-inkomsten daalden van 12 Biljoen in 1920 op 5 Biljoen in 1932. Vele industrieën verdwenen totaal. De meeste draaien slechts op 50 % van hun capaciteit.